

ТРЕТІЙ ДОДАТКОВИЙ ПРОТОКОЛ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИДАЧУ ПРАВОПОРУШНИКІВ

Держави – члени Ради Європи, які підписали цей Протокол, вважаючи, що метою Ради Європи є досягнення більшої єдності між її членами;

бажаючи посилити свою індивідуальну та колективну спроможність реагування на злочини;

беручи до уваги положення Європейської конвенції про видачу правопорушників (ETS No. 24), відкритої для підписання в м. Париж 13 грудня 1957 року (далі – Конвенція), а також двох додаткових протоколів до неї (ETS Nos. 86 і 98), учинених у м. Страсбург 15 жовтня 1975 року і 17 березня 1978 року відповідно;

вважаючи за доцільне доповнити Конвенцію щодо певних питань з метою спрощення та прискорення процедури видачі в разі, коли розшукувана особа погоджується на видачу,

домовились про таке:

Стаття 1 – Обов’язок видачі за спрощеною процедурою

Договірні Сторони зобов’язуються видавати одна одній за спрощеною процедурою, передбаченою цим Протоколом, осіб, які розшукуються відповідно до статті 1 Конвенції, за наявності згоди таких осіб та домовленості із запитуваною Стороною.

Стаття 2 – Початок процедури

1. Якщо розшукувана особа є суб’єктом запиту про тимчасовий арешт відповідно до статті 16 Конвенції, видача, зазначена у статті 1 цього Протоколу, не передбачає подання запиту про видачу та підтвердних документів відповідно до статті 12 Конвенції. Запитувана Сторона вважає достатньою для цілей застосування положень статей 3–5 цього Протоколу та для прийняття остаточного рішення про видачу за спрощеною процедурою таку інформацію, надану запитуючою Стороною:

а) ідентифікаційні дані розшукуваної особи, включаючи інформацію щодо її громадянства/громадянств, якщо така інформація є наявною;

б) орган, який запитує арешт;

с) існування ордера на арешт чи іншого документа, який має таку саму юридичну силу, або рішення суду, що підлягає виконанню, а також підтвердження того, що особа розшукується відповідно до статті 1 Конвенції;

- d) характер і юридичну кваліфікацію правопорушення, включаючи максимальне покарання, або покарання, призначене в остаточному рішенні, разом з інформацією про те, чи було рішення вже виконане в певній частині;
- e) інформацію щодо строків давності та зупинення їх перебігу;
- f) опис обставин, за яких правопорушення було вчинено, включаючи час, місце та ступінь участі розшукуваної особи;
- g) наскільки це можливо – наслідки правопорушення;
- h) у випадках, коли видача запитується з метою виконання остаточного рішення, – інформацію про те, чи було рішення ухвалено *in absentia*.

2. Незважаючи на пункт 1, додаткова інформація може запитуватися, якщо інформація, передбачена в згаданому пункті, є недостатньою для прийняття запитуваною Стороною рішення про видачу.

3. У випадках, коли запитувана Сторона отримала запит про видачу відповідно до статті 12 Конвенції, цей Протокол застосовується *mutatis mutandis*.

Стаття 3 – Обов'язок інформувати особу

Якщо особу, яка розшукується з метою видачі, заарештовано відповідно до статті 16 Конвенції, компетентний орган запитуваної Сторони, відповідно до її законодавства та без необґрунтованої затримки, повинен поінформувати таку особу про отримання запиту щодо неї та про можливість застосування спрощеної процедури видачі відповідно до цього Протоколу.

Стаття 4 – Згода на видачу

1. Згода розшукуваної особи на видачу та, у відповідному випадку, її явно висловлена відмова від застосування спеціального правила повинні бути надані перед компетентним судовим органом запитуваної Сторони відповідно до законодавства цієї Сторони.

2. Кожна Сторона вживає необхідних заходів для забезпечення того, щоб згода і, у відповідному випадку, відмова, зазначені в пункті 1, були встановлені в такий спосіб, який вказує на те, що відповідна особа висловила їх добровільно та з повним усвідомленням правових наслідків. Із цією метою розшукувана особа має право на правову допомогу. У разі потреби, запитувана Сторона забезпечує розшукуваній особі можливість скористатися допомогою перекладача.

3. Згода і, у відповідному випадку, відмова, зазначені в пункті 1, фіксуються згідно із законодавством запитуваної Сторони.

4. З урахуванням пункту 5 згода і, у відповідному випадку, відмова, зазначені в пункті 1, не можуть бути відкликаними.

5. Будь-яка держава під час підписання чи передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання чи будь-коли пізніше може заявити, що згода і, у відповідному випадку, відмова від застосування спеціального правила можуть бути

відкликані. Згоду може бути відкликано до прийняття запитуваною Стороною остаточного рішення про видачу за спрощеною процедурою. У такому випадку період часу між повідомленням про згоду та її відкликанням не братиметься до уваги при визначенні строку, передбаченого пунктом 4 статті 16 Конвенції. Відмову від застосування спеціального правила може бути відкликано до передачі відповідної особи. Будь-яке відкликання згоди на видачу або відмови від застосування спеціального правила фіксується відповідно до законодавства запитуваної Сторони, про що без зволікань повідомляють запитуючій Стороні.

Стаття 5 – Відмова від застосування спеціального правила

Кожна держава під час підписання чи передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання чи будь-коли пізніше може заявити, що правила, визначені статтею 14 Конвенції, не застосовуються, якщо особа, видана цією державою відповідно до статті 4 цього Протоколу:

- a) погоджується на видачу; або
- b) погоджується на видачу та чітко висловлює відмову від застосування спеціального правила.

Стаття 6 – Повідомлення у випадку тимчасового арешту

1. З метою подання запитуючою Стороною, у разі потреби, запиту про видачу відповідно до статті 12 Конвенції, запитувана Сторона інформує її якомога швидше і не пізніше ніж через десять днів після дати тимчасового арешту про те, чи надала розшукувана особа свою згоду на видачу.

2. У виняткових випадках, коли запитувана Сторона вирішує не застосовувати спрощену процедуру, незважаючи на згоду на це розшукуваної особи, вона повідомляє про це запитуючій Стороні настільки заздалегідь, щоб надати їй можливість подати запит про видачу до закінчення сорокаденного строку, встановленого статтею 16 Конвенції.

Стаття 7 – Повідомлення про рішення

Якщо розшукувана особа надала згоду на видачу, запитувана Сторона повідомляє запитуючій Стороні про своє рішення щодо видачі за спрощеною процедурою протягом двадцяти днів з дати надання згоди такою особою.

Стаття 8 – Засоби зв'язку

Для цілей цього Протоколу повідомлення можуть бути передані за допомогою електронних або інших засобів зв'язку, що забезпечують передачу доказів у письмовій формі, за умов, що дозволяють Сторонам пересвідчитися в їх автентичності, а також через Міжнародну організацію

кримінальної поліції (Інтерпол). У будь-якому випадку відповідна Сторона надає на запит і в будь-який час оригінали або засвідчені копії документів.

Стаття 9 – Передача особи, яка підлягає видачі

Передача повинна бути здійснена у найкоротший строк, переважно протягом десяти днів від дати повідомлення щодо рішення про видачу.

Стаття 10 – Згода, надана після закінчення строку, визначеного в статті 6

Якщо розшукувана особа надала свою згоду після закінчення десятиденного строку, визначеного в пункті 1 статті 6 цього Протоколу, запитувана Сторона застосовує спрощену процедуру, передбачену цим Протоколом, якщо вона ще не отримала запиту про видачу в розумінні статті 12 Конвенції.

Стаття 11 – Транзитне перевезення

У випадку транзитного перевезення відповідно до умов, визначених у статті 21 Конвенції, у разі, якщо особа повинна бути видана запитуючій Стороні за спрощеною процедурою, застосовуються такі положення:

а) запит про транзитне перевезення повинен містити інформацію, передбачену пунктом 1 статті 2 цього Протоколу;

б) Сторона, у якої запитується дозвіл на транзитне перевезення, може запитати надання додаткової інформації в разі, якщо зазначеної в підпункті «а» інформації недостатньо для прийняття цією Стороною рішення про транзитне перевезення.

Стаття 12 – Зв'язок з Конвенцією та іншими міжнародними документами

1. Терміни й вислови, що вживаються в цьому Протоколі, тлумачаться у розумінні Конвенції. Стосовно Сторін цього Протоколу положення Конвенції застосовуються *mutatis mutandis* тією мірою, якою вони сумісні з положеннями цього Протоколу.

2. Положення цього Протоколу не перешкоджають застосуванню пунктів 2 і 3 статті 28 Конвенції щодо зв'язку між Конвенцією та двосторонніми чи багатосторонніми угодами.

Стаття 13 – Дружнє вирішення

Європейський комітет з проблем злочинності Ради Європи інформують стосовно застосування цього Протоколу і він повинен усебічно

сприяти дружньому вирішенню будь-яких складних питань, які можуть виникнути під час його тлумачення і застосування.

Стаття 14 – Підписання і набрання чинності

1. Цей Протокол відкритий для підписання державами – членами Ради Європи, які є Сторонами Конвенції або її підписали. Він підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню. Сторона, яка підписала цей Протокол, може не здійснювати його ратифікацію, прийняття або затвердження, крім випадків, коли вона попередньо ратифікувала, прийняла чи затвердила Конвенцію або робить це одночасно. Ратифікаційні грамоти, документи про прийняття або затвердження передаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Цей Протокол набирає чинності у перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного строку з дати передачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи затвердження.

3. Щодо будь-якої держави, яка підписала цей Протокол і в подальшому передає на зберігання свою ратифікаційну грамоту або документ про прийняття чи затвердження, цей Протокол набирає чинності у перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного строку з дати передачі на зберігання.

Стаття 15 – Приєднання

1. Будь-яка держава, яка не є членом, але приєдналася до Конвенції, може приєднатися до цього Протоколу після набрання ним чинності.

2. Таке приєднання здійснюється шляхом передачі на зберігання документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи.

3. Щодо будь-якої Сторони, яка приєдналася, цей Протокол набирає чинності у перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного строку з дати передачі на зберігання документа про приєднання.

Стаття 16 – Територіальне застосування

1. Будь-яка держава під час підписання або передачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання може визначити територію або території, на які поширюється дія Протоколу.

2. Будь-яка держава будь-коли пізніше шляхом подачі заяви Генеральному секретарю Ради Європи може поширити дію цього Протоколу на будь-яку іншу територію, визначену в заяві. Щодо такої території Протокол набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного строку з дати отримання такої заяви Генеральним секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до двох попередніх пунктів щодо будь-якої території, визначеної у такій заяві, може бути відкликана шляхом надіслання повідомлення Генеральному секретарю Ради Європи. Відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шестимісячного строку з дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 17 – Заяви і застереження

1. Застереження, зроблені державою щодо будь-якого положення Конвенції або двох додаткових протоколів до неї, застосовуються також до цього Протоколу, крім випадків, коли ця держава під час підписання чи передачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання не заявила про інше. Те саме застосовується до будь-якої заяви, зробленої стосовно або на підставі будь-якого положення Конвенції або двох додаткових протоколів до неї.

2. Будь-яка держава під час підписання або передачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання може заявити, що вона користується правом не приймати повністю чи частково пункт 1 статті 2 цього Протоколу. Жодні інші застереження не допускаються.

3. Будь-яка держава під час підписання або під час передачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання чи будь-коли пізніше може зробити заяви, передбачені пунктом 5 статті 4 та статтею 5 цього Протоколу.

4. Будь-яка держава може повністю або частково відкликати застереження чи заяву, зроблені нею відповідно до цього Протоколу, шляхом подачі заяви Генеральному секретарю Ради Європи, яка набирає чинності з дати її отримання.

5. Будь-яка Сторона, яка зробила застереження до пункту 1 статті 2 цього Протоколу відповідно до пункту 2 цієї статті, не може вимагати застосування цього пункту іншою Стороною. Проте, якщо її застереження є частковим або з умовою, вона може вимагати застосування цього пункту в тій частині, у якій вона його сама прийняла.

Стаття 18 – Денонсація

1. Будь-яка Сторона, у тому, що її стосується, може денонсувати цей Протокол шляхом повідомлення Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шестимісячного строку з дати отримання повідомлення Генеральним секретарем Ради Європи.

3. Денонсація Конвенції автоматично спричиняє денонсацію цього Протоколу.

Стаття 19 – Повідомлення

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє державам – членам Ради Європи і будь-якій державі, яка приєдналася до цього Протоколу, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) передачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання;
- c) будь-яку дату набрання чинності цим Протоколом відповідно до статей 14 і 15;
- d) будь-яку заяву, зроблену відповідно до пункту 5 статті 4, статті 5, статті 16 і пункту 1 статті 17, та будь-яке відкликання такої заяви;
- e) будь-яке застереження, зроблене відповідно до пункту 2 статті 17, і будь-яке відкликання такого застереження;
- f) будь-яке повідомлення, отримане відповідно до положень статті 18, і дату, з якої денонсація набирає чинності;
- g) будь-яку іншу дію, заяву, повідомлення або інформацію, пов'язані із цим Протоколом.

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, належним чином на те вповноважені представники, підписали цей Протокол.

Учинено в м. Страсбург 10 листопада 2010 року англійською і французькою мовами, при цьому обидва тексти є рівноавтентичними, в одному примірнику, який зберігається в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії цього Протоколу кожній державі, яка є членом Ради Європи, і державам, що не є членами Ради Європи, які приєдналися до Конвенції.